

CELEBRACIÓ CONCLUSIVA DIOCESANA DE L'ANY DE LA MISERICÒRDIA

Catedral de Vic, 13-11-2016

Diumenge XXXIII/C

Diu el Senyor per boca del salmista: *El qui m'ofereix accions de gràcies reconeix la meva glòria* (Sl 49,23). I és això mateix el que avui nosaltres, com a Església que peregrina en aquesta beneïda terra de la diòcesi de Vic, volem fer quan l'Any de la Misericòrdia arriba al seu terme: donar gràcies al Senyor per tots els dons que ha vessat en els nostres cors i, al mateix temps, reconèixer la glòria de Déu, que se'ns ha manifestat plenament en el rostre humà del seu Fill. Ell és el rostre de la misericòrdia del Pare. En Jesús se'ns fa visible Déu invisible.

En veritat han estat molts els dons de gràcia que hem rebut en aquest any sant. La mateixa convocatòria del sant pare Francesc ja va ser una gràcia. Ha estat el primer Any de la Misericòrdia que un papa convoca per a tota l'Església. La misericòrdia ha pres, gràcies a aquesta convocatòria i celebració, el relleu que li pertoca en el si de l'Església i en el diàleg amb el món. En paraules de Francesc, papa, «sempre tenim necessitat de contemplar el misteri de la misericòrdia. La misericòrdia és font d'alegria, de serenitat i de pau. La misericòrdia és condició per a la nostra salvació. Misericòrdia és la paraula que revela el misteri de la Santíssima Trinitat. Misericòrdia és l'acte darrer i suprem amb el qual Déu ve a trobar-se amb nosaltres. Misericòrdia és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida. Misericòrdia és la via que uneix Déu i l'home, perquè obri el cor a l'esperança de ser estimats malgrat el límit del nostre pecat» (MV, 2).

La Paraula de Déu, que en aquest diumenge ens ha estat proclamada, ressona en els nostres cors amb la certesa que la misericòrdia no finirà mai. Perquè és l'essència més íntima de Déu, perquè és la raó profunda de tot el que existeix, perquè en ella rau la nostra esperança per a poder seguir caminant, malgrat les contrarietats, els entrebancs, els límits de la nostra pobresa i del nostre pecat. Sí, el nostre pecat! En aquest any hem après, encara més, a reconèixer-nos pecadors. No hem tingut cap recança a apropar-nos al confessor i reconèixer el nostre pecat, però, al mateix temps, i encara més, hem reconegut la immensitat de l'amor de Déu que sempre perdona, sempre estima, sempre guareix el nostre cor. Sí, hem tastat i hem vist que n'és, d'alt, de profund, d'ample i de llarg l'amor misericordiós del nostre Déu. Hem experimentat que el nostre Déu és ric en misericòrdia.

Sí, la misericòrdia no finirà mai. El profeta Malaquies ens ha parlat d'aquell dia que vindrà abrusador com una fornada. I certament és així. La misericòrdia de Déu, que abraça la bondat i la justícia, serà el judici definitiu de la vida de la humanitat, de tots i cada un dels homes de la història; també de tots i cada un de nosaltres. Aquest foc de bondat i justícia destriarà el que és veritat del que és mentida; el que és amor del que és egoisme. El Senyor posarà a llum el que hi ha en el cor de tota persona. Però, al mateix temps, també nosaltres tenim la certesa que

aquesta misericòrdia que serà present a la fi, també és la que ens acompanya en la nostra vida. Recordem aquelles paraules del Senyor: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar!* (Lc 12,49). Sí, el Senyor és el qui, amb la seva mort i resurrecció, i amb l'enviament de l'Esperit Sant, ha encès el món amb el foc de la misericòrdia, que ell vessa contínuament en els nostres cors, amb el perdó i la guarició transformadora. I, al mateix temps, aquest foc que Jesús vol encendre en el món és la misericòrdia oferta als germans més necessitats. Donem gràcies al Senyor per tots els qui deixen passar la misericòrdia de Déu pel seu cor, per tal que arribi neta i clara al cor dels germans. En aquest Any de la Misericòrdia, el papa Francesc va inscriure en el cànon dels sants de l'Església santa Teresa de Calcuta. Ella és model d'acolliment de la misericòrdia de Déu en el seu cor i de la misericòrdia oferta als més pobres d'entre els pobres, els malalts i moribunds del carrer, els infants abandonats. Entre nosaltres, tant de manera institucionalitzada com personal, aquesta misericòrdia es fa present ajudant i servint els qui tenim a prop i els qui són més lluny. Dono gràcies al Senyor per tots i cada un dels qui viu la misericòrdia dia a dia, posant l'amor per davant de l'egoisme, el perdó per davant del ressentiment i el tancament.

Sant Pau en la segona carta als cristians de Tessalònica els deia ben clarament: *Qui no vulgui treballar que no mengi.* L'espera dels temps i del regne definitius no ens ha de distreure del camí que hem de recórrer per aquest món. Però sí que l'esperança de la vida definitiva ens ha d'esperonar a donar sentit al que fem i al que deixem de fer com a cristians. El que realment val és el que és amarat d'amor. Un dels reptes més gran que tenim com a cristians enmig d'un món que s'allunya de la fe cristiana, és el testimoniatge de la nostra esperança, el que ens recorda sant Pere: *Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de la vostra esperança* (1Pe 3,15). Nosaltres som els qui sabem que serem jutjats per la misericòrdia divina; però, al mateix temps, sabem també que hem de viure en la misericòrdia; mes no pas com una càrrega imposada, sinó com aquells que ens sentim tan i tan estimats per Déu, que no podem fer res més que oferir el que hem rebut a mans plenes del cor misericordiós del nostre Pare. Reflexiona sant Agustí: «Si vols que Crist sigui misericordiós, sigues misericordiós abans que ell vingui, perdona els qui han comès alguna cosa contra teu, dóna allò que tens i que és superflu. I, ¿de qui és el que dónessinó de Déu? Si donessis de debò coses teves seria un donatiu, però el que dónes és de Déu; es tracta, doncs, d'una restitució. Perquè, *què tenim que no hàgim rebut?*» Així, germans, quin és el treball que el Senyor vol de nosaltres? Amor, misericòrdia, perdó demanat humilment i ofert generosament, caritat concreta i efectiva, almoines que brollin d'un cor agraït a Déu.

I en l'evangeli hem escoltat com Jesús ens anuncia que la vida del cristià no és un camí de roses, sense dificultats. L'or ha de ser provat al gresol, al foc. També la nostra fe, esperança i caritat en les proves de la vida ha de manifestar la seva autenticitat. El Senyor ens convida a sofrir amb constància i així guanyar la vida per sempre. I mentre caminem per aquest món no se'ns demana res més que el testimoniatge del que portem al cor. Que la nostra vida sigui expressió del que portem al cor. Una vegada més, estimats germans, us torno a fer la crida a ser evangelitzadors,

testimonis de Crist amb les obres de misericòrdia, enmig del nostres germans, a casa, en el treball, al carrer, en la parròquia, en l'escola... Siguem testimonis de Crist en aquest moment en què molts dels nostres conciutadans van abandonant la fe. Hi ha molts joves —molts pares joves!— que no porten la fe al cor i no porten els seus fills a les fonts de la misericòrdia. Siguem testimonis de Crist amb les obres de misericòrdia, perquè molts puguin obrir els ulls als enganys del món, que promet molt però ho pren tot. Que molts puguin entendre que l'home sense Déu no és res, és com un vaixell sense timó, no sap on va. Siguem testimonis de Crist amb la valentia i la gosadia d'afrontar els messianismes de tot tipus que volen arrencar del cor de l'home la veritat del que és, fill de Déu, i apartar-lo, per tant, de la font de l'amor que no mor mai. Siguem testimonis, des de la nostra feblesa pecadora, però confiada en la misericòrdia de Déu, de la bellesa de la família cristiana, de l'amor de l'home i la dona, fidel, indissoluble, fecund, com a fonament de la família. Siguem testimonis de Crist i tinguem misericòrdia de tants dels nostres germans en els cors i en els ulls dels quals hi ha tanta tristesa, soledat i buidor. En el cor de tota persona humana hi ha una set d'amor i de veritat que solament la pot assaciar Jesucrist, el rostre de la misericòrdia del Pare.

Avui, doncs, som convidats a cantar amb Maria, la Mare del Senyor, l'amor de Déu que s'estén de generació en generació. Certament el Senyor, ric en misericòrdia, s'ha recordat del seu amor a favor nostre i en aquest Any de la Misericòrdia ens ha renovat el seu amor. Donem gràcies al Senyor, avui i sempre, reconeixent la seva glòria. Amén. Amén.